

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **P., s. r. o., so sídlom v B.**, IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou V., s. r. o., so sídlom v B. proti povinnej **A. Š., nar. X., bytom P., o vymoženie 308,97 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice – okolie pod sp. zn. 12Er/2068/2012, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 6. decembra 2012 č. k. 15 CoE 525/2012-29, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

P povinnej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov – ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe rozhodcovského rozsudku z 11. novembra 2011, sp. zn. IDC12100154 Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý zriadila R., a. s. (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“).

Okresný súd Košice – okolie uznesením z 19. septembra 2012, č. k. 12Er/2068/2012-15 tak, že uvedenú žiadosť súdneho exekútora zamietol.

Súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol, že oprávnený sa prostredníctvom návrhu na vykonanie exekúcie z 8. marca 2012 domáhal u súdneho exekútora vymoženía svojej pohľadávky voči povinnej, na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, sp. zn. IDC12100154 z 11. novembra 2011. Podkladom pre rozhodnutie bola zmluva o úvere č. 0929614408 z 23. januára 2008, ktorú uzavrel právny

predchodca oprávneného a povinná, na základe ktorej bol povinnej poskytnutý úver vo výške 663,87 eur (20 000,-- Sk), ktorý sa povinná zaviazala splácať v 20-mesačných splátkach po 40,29 eur (1 214,-- Sk) vždy k 23. dňu v mesiaci. Ročná percentuálna miera nákladov banky bola určená vo výške 32,88% a úroková sadzba bola stanovená vo výške 23% ročne. Predmetnú zmluvu posúdil súd ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, v odôvodnení rozhodnutia citoval ust. § 52 ods. 1 až ods. 4. § 53. ods. 1. ods. 4 písm. r/ a ods. 5 § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že predmetná zmluva spadá pod právny režim zmluvy o spotrebiteľských úveroch podľa ust. § 2 písm. a/ a písm. b/. § 3 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože bola uzavretá medzi veriteľom (t. j. právnickou osobou, ktorá má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov ako podnikanie-oprávneným) a spotrebiteľom (t. j. fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania- povinným), ide o zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver (dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Zmluvou o postúpení pohľadávok z 15. decembra 2010 došlo k postúpeniu pohľadávky s príslušenstvom z postupcu, ktorým je právny predchodca oprávneného na postupníka, t. j. oprávneného. Podľa článku 10.2 - rozhodcovská doložka - sa zmluvné strany (Banka a Klient) dohodli na riešení všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých pri poskytovaní Služieb, Bankových produktov a/alebo vykonávaní Bankových obchodov, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik príslušnej Zmluvy, a to: a) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom Banka, predloží tento spor na prerokovanie a rozhodnutie Rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania; b) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom Klient, je oprávnený predložiť tento spor na prerokovanie a rozhodnutie Rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania alebo všeobecného súdu. Následne súd citoval ust. § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a ust. § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“).

Súd prvého stupňa uviedol, že v zmysle ustanovenia § 45 ods. 2 ZoRK, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu, zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b/ alebo c/. Ďalej uviedol interpretačné pravidlo Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica Rady 93/13/EHS“) a citoval ust. čl. 2 písm. a/, čl. 3 ods. 1 a 2. Konštatoval, že podmienka uvedená v článku 10.2 obchodných podmienok, podľa ktorej sa zmluvné strany dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú alebo súvisia so Zmluvu a Obchodnými podmienkami, budú riešené dohodou a v prípade jej nedosiahnutia v konaní pred Stálym rozhodcovským súdom, je neplatná z dôvodu, že spotrebiteľa núti podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu a tým spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Spotrebiteľovi je tak odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak oprávnený podá žalobu na rozhodcovský súd. Spotrebiteľ nemal možnosť osobitne vyjednať rozhodcovskú doložku, a tak nemal na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Napriek formálnemu zneniu rozhodcovskej doložky reálne dochádza k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami, a to v neprospech spotrebiteľa. Doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Súd považoval takto formulovanú rozhodcovskú doložku zakotvenú v zmluve o úvere, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná, za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zastáva názor, že rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto je v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka neplatná. Rozhodcovský rozsudok preto nie je spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by bolo možné exekúciu vykonať. Z vyššie uvedených dôvodov prvostupňový súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s ust. § 45 ZoRK, a to v celom rozsahu.

Na odvolanie oprávneného vec prejednal Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého uznesenia rozhodol uznesením zo 6. decembra 2012, č. k. 15 CoE 525/2012-29 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že oprávnený v podanom odvolaní namietal rozsah prieskumnej právomoci exekučného súdu vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku a nedôvodné posúdenie rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej, a teda neplatnej podmienky s ohľadom na ust. § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

Odvolací súd poukázal na ust. § 45 ods. 1 ZoRK, ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a mal za to, že pokiaľ ide o oprávneným tvrdenú materiálnu stránku právoplatnosti rozhodcovského rozsudku, odvolací súd uviedol, že táto nie je bezvýnimčná, ale z vážnych, v zákone stanovených dôvodov existujú z nej výnimky. Práve takouto výnimkou je ust. § 45 ZoRK, ktoré obsahuje osobitný prieskumný inštitút, a to prieskumnú právomoc exekučného súdu. Toto ustanovenie umožňuje exekučnému súdu zastaviť exekučné konanie ohľadom nároku priznaného rozhodcovským rozsudkom, ak tento vykazuje niektorú z väd uvedených v § 45 ZoRK. Podľa uvedeného ustanovenia je exekučný súd oprávnený posudzovať rozhodcovský rozsudok tak, ako keby právoplatný nebol a dáva mu právo posudzovať ho z hľadísk uvedených v § 45 ZoRK. Zo znení uvedených ustanovení vyplýva, že exekučný súd je oprávnený a povinný posudzovať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Odvolací súd neopomenul ani to, že právny vzťah medzi oprávneným a povinným, ktorý vznikol na základe zmluvy o úvere z 23. januára 2008, uzatvorenej medzi právnym predchodcom oprávneného (Poštová banka, a. s.) a povinným, je vzťahom spotrebiteľským riadiacim sa zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, čo nenamietal ani oprávnený. Odvolací súd uviedol, že Európska únia venuje problematike ochrany spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť a poukázal na rozsudok zo 6. októbra 2009 vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL a na Smernicu Rady 93/13/EHS.

Povinnosť exekučného súdu preskúmať rozhodcovskú doložku vyplýva aj z ust. § 44 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je súd rozhodujúci o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie povinný preskúmať túto žiadosť, exekučný titul a návrh na vykonanie exekúcie a posúdiť, či tieto nie sú v rozpore so zákonom. V rámci tohto prieskumu exekučný súd predovšetkým zisťuje, či exekučný titul bol vydaný orgánom na to

oprávneným, či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej, či oprávnený a povinný sú vecne legitimovaní v konaní a či právo nie je prekludované.

Pri skúmaní, či exekučný titul bol vydaný orgánom na to oprávneným, má exekučný sud právo posúdiť aj platnosť uzavretej rozhodcovskej doložky, ak exekučným titulom v konaní je rozhodcovský rozsudok vydaný na základe tejto rozhodcovskej doložky, čo vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že povinná z rozhodcovského rozsudku bola v rozhodcovskom konaní pasívna a nepodala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti poukázal odvolací súd na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012, sp. zn. 6 Cdo 1/2012.

Oprávnený v podanom odvolaní namietal, že v čase podpisu zmluvy bol pôvodný oprávnený povinný v zmysle ust. § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. ponúknuť klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné spory budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní, ani táto odvolacia námietka neobstála. Odvolací súd mal za to, že podľa znenia ust. § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase uzavretia Zmluvy o úvere, banky a pobočky zahraničných bánk boli povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov (§ 5 písm. i/) budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona, a to podľa § 67 ods. 1 zákona č. 510/2002 Z. z. (poznámka č. 88k/ k zákonu č. 483/2001 Z. z.). Jedná sa o súd zriadený bankami alebo pobočkami zahraničných bánk, resp. ich záujmovým združením. Z exekučného titulu ani z výpisu z Obchodného vestníka č. 49/2003 nevyplýva, že Stály rozhodcovský súd zriadený pri R., a. s., je stálym rozhodcovským súdom zriadeným v zmysle ust. § 67 zákona č. 510/2002 Z. z., pričom jedine takýto rozhodcovský súd bol v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. oprávnený prejednávať a rozhodovať spory z bankových obchodov.

Podľa odvolacieho súdu je rozhodcovská zmluva, ktorá má formu rozhodcovskej doložky, neplatná aj pre nedodržanie zákonom predpísanej písomnej formy v zmysle ust. § 4 ods. 2 ZoRK, lebo nie je obsiahnutá v dokumente podpísanom oboma zmluvnými stranami.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2011, sp. zn. 2 Cdo 245/2010.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd doplnil, že neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu na konanie a takto (bez právomoci rozhodcovského súdu) vydaný rozhodcovský rozsudok, t. j. vydaný na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, nemôže byť exekučným titulom, lebo ide o nulitný právny akt. Takto neboli splnené podmienky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože oprávnený nebol v odvolacom konaní úspešný a ostatným účastníkom preukázateľné trovy tohto konania nevznikli, preto im neboli priznané.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol oprávnený dovolaním, v ktorom žiadal napadnuté uznesenie buď zmeniť tak, že dovolací súd poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie, alebo zrušiť rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, lebo súdy v danom prípade: a) rozhodovali vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O. s. p.), b) rozhodovali napriek tomu, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.); c) rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O. s. p.), d) odňali oprávnenému možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.), e) konanie zaťažili tzv. inou vadou konania, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a f) svoje rozhodnutia založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Oprávnený v dovolaní navyiac uviedol, že podľa jeho názoru je tento jeho opravný prostriedok prípustný v zmysle § 238 ods. 3 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241

ods. 1 veta druhá O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovoláním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie oprávneného preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Oprávnený zastáva nesprávny názor, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 238 ods. 3 O. s. p. Prehliadol, že aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy len v prípade, že dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu uvedenému v tomto ustanovení. Keďže dovolanie oprávneného smeruje proti uzneseniu, neprichádza do úvahy použitie § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo, preto prípustnosť jeho dovolania z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia zo 4. apríla 2013 sp. zn. 3 Cdo 224/2012, 14. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 295/2012, 14. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 182/2012, 14. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 6/2013, 14. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 16/2013, z 12. júna 2013 sp. zn. 3 ECdo 9/2013, 12. júna 2013 sp. zn. 3 ECdo 37/2013, 12. júna 2013 sp. zn. 3 ECdo 8/2013, 27. júna 2013 sp. zn. 3 Cdo 237/2012, 27. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 227/2012, 3. júla 2013 sp. zn.

3 ECdo 106/2013, 25. júla 2013 sp. zn. 3 ECdo 42/2013, 25. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 62/2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. S prihliadnutím na požiadavku procesnej ekonomiky preto najvyšší súd na odôvodnenia týchto rozhodnutí v podrobnostiach poukazuje s tým, že sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Prekážku rozsúdenej veci (§ 237 písm. d/ O. s. p.) pre exekučné konanie netvorí rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, lebo rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného konania.

Ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá len na tie prípady, v ktorých súd prejednal a meritorne rozhodol vec, hoci nebol podaný žiadny návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu (oprávnený ale podal návrh na vykonanie exekúcie).

Pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu, pričom oboznamovanie s obsahom listín zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania sa nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného.

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenému neodopiera právo na výkon rozhodnutia.

Pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor so spotrebiteľom prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Postup banky nezodpovedal v danom prípade § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, lebo rozhodcovská doložka nebola naformulovaná tak, aby založila právomoc rozhodcovského súdu zriadeného bankami alebo ich záujmovým združením (viď § 67 ods. 1 a 2 zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku a o doplnení a zmene niektorých zákonov).

Nedôvodná a irelevantná je aj námietka oprávneného, že slovenský preklad Smernice nie je správny.

K týmto záverom dospel najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Oprávneným namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania nezakladajú.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených oprávneným, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd nepriznal povinnej náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na jej priznanie (§ 151 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2014

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová